

ВСІ ДОРОГИ ВЕДУТЬ ДО УНІВЕРСИТЕТУ!

КИЇВСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ ВІДЗНАЧИВ 80-ЛІТТЯ!

Понад дві години тривали урочистості в університеті. Вони були схожі на справжній день народження, адже попри присутність багатьох представників різного рівня влади, атмосфера була родинна. Ректор КНУБА, А.М.Тугай, зустрівши високих гостей, перший привітав рідний колектив, сказавши, що вдячний йому за професіоналізм, самовіддану працю, безперервний творчий пошук, за підготовку висококваліфікованих фахівців і патріотів рідної землі.

За розбудову освіти

Медаль "Григорій Сковорода"

За духовне відродження нації

На урочисте свято 80-ї річниці нашого навчального закладу завітали багато почесних гостей. Віце-президент Національної Академії педагогічних наук **В.І. Луговий** нагородив наш університет найвищою нагородою академії – золотою медаллю ім. Г. Сковороди.

Голова Асоціації навчальних закладів України приватної форми власності, ректор Європейського університету **І.І. Тимошенко** нагородив КНУБА Почесною відзнакою у вигляді ордена "За розбудову освіти" за вагомий внесок у становлення сучасної освіти України і підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність, який було причеплено на прапор нашого університету.

Ректора нашого навчального закладу доктора технічних наук, професора, члена-кореспондента Національної Академії педагогічних наук, академіка

Міжнародної академії Вищої школи, Голову ради ректорів Київського вузівського центру **Анатолія Михайловича Тугая** координаційна рада Асоціації своєю постановою нагородила Почесною відзнакою "За духовне відродження нації" за багаторічну сумлінну роботу, вагомий внесок у розбудову освіти та духовності української нації, розширення інтелектуального середовища, плідну науково-педагогічну діяльність.

Голова Київської міської організації профспілки працівників освіти і науки України **Олександр Яцунь** нагородив трудовий колектив університету Почесною Грамотою за вагомі здобутки у розвитку національної освіти, виховання високоморальних громадян України, плідну співпрацю з профспілкою та ін.

Т.Козлюк, студентка КНУБА

Фото Влада Гоца (випускник КНУБА) і Марти Кірлаш (ПЦБ-51)

VIVAT, КНУБА

Близько тисячі гостей: випускників університету, професорів, студентів, співробітників зібралося 24 грудня в актовому залі Київського національного університету будівництва і архітектури привітати рідний навчальний заклад з 80-літнім ювілеєм. Всі прийшли з посмішкою, очі світилися щастям. "Благословенних тобі літ, наша Альма матер, благословенної долі її випускникам і наставникам!" – чути було з усіх боків. У Дні святкування Університет отримав і величезну кількість поздоровлень. Нас привітали Президент України **Віктор Янукович**, Голова Кабінету міністрів України **Микола Азаров**. Надійшли вітання від Президентів Національної Академії наук **Б.Є.Патона**, Академії педагогічних наук НАН України **В. Кременя**, Академії будівництва України **Г.Злобіна**, Голови правління АТ ХК Київськбуд **М.Голиця** та ін.

Віктор Янукович: "...Нині перед вами стоїть завдання – користуючись наявним науково-технологічним та освітнім потенціалом, створити підґрунтя для формування нової генерації фахівців, здатних ефективно працювати у сучасних умовах. Переконали – Ви це добре усвідомлюєте і докладете всіх зусиль до реалізації визначених державних пріоритетів. Покладаю велику надію, що висока якість освіти, розробка інноваційних технологій дозволить Україні й українцям наблизитись до європейських стандартів життя."

Микола Азаров: "...приємно відзначити активну участь КНУБА у формуванні нової української еліти, підготовки висококваліфікованих фахівців, здатних стати ініціаторами нових ідей, рушійною силою суспільного прогресу. Якісна освіта – запорука європейського майбутнього України, її інтелектуальної та економічної могутності, конкурентоспроможності та міжнародного авторитету." На святі особливо вражало ставлення випускників до свого почесного, видатного навчального закладу, діяльність колективу якого впродовж 80 років – це своєрідна історія розвитку будівельної галузі та підготовки фахівців.

Микола Орленко, Герой України, президент корпорації "Укрреставрація", випускник КНУБА: "Славу нашого університету здобували відомі академіки, професори й доценти, покоління молодих здодчих і архітекторів, які самовіддано втілювали у життя набуті знання... Перед випускниками знаменитого КІБ відчиняли двері у всіх містах і селах країни. Нині архітекторів та інженерів-будівельників чекають захоплюючі перспективи. Україна торує шлях до Європейського союзу, до європейських стандартів і важлива роль у цьому поступі належить будівельникам. Варто лише подивитися на сьогоднішній Київ із відродженими храмами, збудованими станціями метрополітену, висотними корпусами житлових будинків і це лише початок..."

В.А.Поляченко, Герой України, перший заступник голови комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики, випускник КНУБА: "...гордий тим, що маю безпосереднє відношення до славетної історії нашого навчального закладу, який є національним надбанням інженерної технічної та архітектурної думки України. Сьогодні Ви високо несете прапор національної освіти і науки, стверджуєте відповідально творчий підхід у підготовці фахівців. Засновуєте та впроваджуєте новаторські ідеї у формування змісту вітчизняної освіти. Успішно втілюєте високі європейські стандарти на національну науково-освітню ниву. Впевнений, що і надалі КНУБА залишатиметься флагманом підготовки національних фахівців будівельної галузі, які забезпечать піднесення та визнання українського будівництва в Європі і світі."

(Продовження на стор. 2)

Люди університету ГАРНИЙ НАСТРІЙ ПРИВАБЛЮЄ ЛЮДЕЙ

(Продовження. Початок на стор. 1)

VIVAT, КНУБА

Мій власний досвід переконує, що єдине, чим ми володіємо реально – це собою та своїм настроєм, до того ж гарний настрій приваблює людей, а спілкування з людьми – наш професійний атрибут.

На Вашій кафедрі третина викладацького складу – тридцятирічні, інші старшого віку. Чи відчуваєте різницю поколінь, хто відповідальніше ставиться до навчання молоді – старші викладачі чи більш молоді? Чи відчувають цю різницю студенти?

Вадим Олександрович Поколенко – людина енергійна, творча, як кажуть, "з непосидючим живим темпераментом", оптимістом. Зустрівши його в університеті, як завжди усміхненого, одразу посміхаєшся сам... Щоб ще раз переконатися у правильності такого враження про нього, газета вирішила поставити йому кілька запитань. Читайте!

Вадим Олександрович! Вже минуло понад 20 років з часу, як ви закінчили КІБІ, потім навчання в очній аспірантурі, захист 2-х дисертацій... І вже протягом 15 років працюєте викладачем, спочатку на кафедрі організації та управління будівництвом і тепер на кафедрі менеджменту в будівництві, стали кваліфікованим фахівцем, професором... Чи вважаєте Ви, що з нинішніми студентами КНУБА спілкуватися важко? Чи можна їх порівняти за ставленням до навчання зі студентами 90-х, яких Вам також довелось вчити? Чи є різниця поколінь студентів вашого часу і нинішніх?

Різниця є. Вона – в життєвих орієнтирах та цілях, бажаннях та методах їх досягнення, в героях та прикладах для наслідування, у відношенні до викладачів, близьких, країни та життя взагалі.

Яких студентів Вам особисто приємно вчити?

Тих, що мають свою точку зору, але формують її не на зухвалому відчутті власної важливості, а на науково підтверджених фактах та власних дослідженнях.

Ви ставитеся до життя оптимістично. Чи допомагає це у спілкуванні зі студентською молоддю?

На мою думку, молодість – це стан душі й такі принципи пізнання світу, як відкритість до нового та неприйняття неживого, заформалізованого та знеособленого... Цими якостями наділені всі викладачі кафедри незалежно від віку. Щодо якості викладання, це також не залежить від віку, тільки від таланту, обсягу знань і вміння самопрезентації. Наша кафедра – це відкрита до нового система Особистостей, тісно пов'язаних між собою, які не можуть розглядатися окремо й порівнюватися. Ми ж не порівнюємо серце і печінку, вони однаково необхідні і важливі.

Ви суворий викладач?

Я знаю міру. Але якщо хочете формулу, то: суворість викладача прямо пропорційна нахабності студента (а не його здорової амбітності) і зворотно пропорційна обсягу його знань з предмету та якості комунікативних навичок.

Чи здатні Ви на вчинок?

Кожного дня щось вчиняю гарне.

Як Ви ставитеся до Болонської системи. Не за скоро ми "побігли" за Європою?

Болонська система не є чимось новим чи революційним в освіті, це один зі стандартів академічної освіти. Її основна цінність у стандартизації освітнього рівня студентів всього світу. Але чому вважається, що традиційна українська вища школа гірша? Я пройшов цю школу, мої учні – аспіранти і докторанти теж є адептами саме цієї системи і ми є кращими! Висновки робіть самі.

Яке Ваше життєве кредо?

Життєві смуги постійно змінюються, а зебра скаче і скаче.

Підготовлено газетою

П.С. Шиліюк, Герой України, Голова правління ВАТ ДБК-4: "Тільки на щирі слова поваги заслуговує ваш навчальний заклад за ті основи знань, професійної майстерності, які закладені в нас професорсько-викладацьким складом колишнього Київського інженерно-будівельного інституту, за те, що і нині готуєте хороших спеціалістів, які, безсумнівно, як і ми, колишні випускники, стануть кісткою кадрового потенціалу будь-якої будівельної організації. Ми, будівельники зі стажем, пишаємося нашою Альма Матер і вдячні їй за нашу щасливу професійну долю. Бо інженер з дипломом КІБІ, КНУБА, завжди є інженером із знаком якості. Студентське середовище характерне оптимізмом, завзятістю зробити, бажанням зробити, кращим своє життя. Саме з таким настроєм виходять сьогодні ваші випускники, саме з таким настроєм і ми чекаємо їх на новобудовах міста..."

Анатолій Беркута, в.о. першого заступника міністра регіонального розвитку, випускник КНУБА: "За роки існування ваш навчальний заклад пройшов довгий шлях випробувань на міцність, пережив важкі воєнні та повоєнні роки, зробив значний внесок у становлення незалежної України і сьогодні готує висококваліфікованих фахівців для роботи у найбільш відповідальних для розвитку країни сферах діяльності. Впевнений, що отримані у стінах університету знання та навички, підкріплені досвідом, стануть для її студентів незаперечною перевагою для розвитку особистості та високих кар'єрних злетів, а для прославленого штату фахівців закладу – підставою для гордості результатами своєї роботи та подальших звершень на користь всієї України".

Станіслав Ніколаєнко, Голова Громадської Ради освітан і науковців України: "Роль університету, діяльність його колективу впродовж 80 років – це своєрідна історія розвитку будівельної галузі та підготовки фахівців. Випускники університету брали участь у забудові сучасного Хрещатика, розробці генеральних планів розвитку Києва та інших міст України, створенні таких унікальних споруд як Національний палац "Україна", готель "Київ", комплексів Майдану Незалежності, Севастопольської площі, Київського залізничного вокзалу, Концепції відродження й розвитку української національної архітектури. Серед випускників університету – п'ять Героїв України: О.О. Омельченко, В.А. Поляченко, М.І. Орленко, І.Ю. Даниленко, П.С. Шиліюк, багато з них удостоєно почесних звань України..."

Свою невтомною, копійкою працюю ви робите вагомий внесок у розвиток вітчизняної вищої школи та науки, підготовку висококваліфікованих кадрів для будівельної галузі нашої держави. Нині перед вами стоїть завдання – користуючись наявним науково-технологічним та освітнім потенціалом, створити підґрунтя для формування нової генерації фахівців, здатних ефективно працювати у сучасних умовах. Переконаний – ви це можете!"

Гостями свята були випускники університету, які брали участь у забудові сучасного Хрещатика, розробці генеральних планів розвитку Києва та інших міст України, створенні таких унікальних споруд як Національний палац "Україна", готель "Київ", комплексів Майдану Незалежності, Севастопольської площі, Київського залізничного вокзалу, Концепції відродження й розвитку української національної архітектури. Щирі вітання і побажання почув колектив нашого закладу освіти від голови Київської міської організації профспілки працівників освіти і науки України **Олександри Яциня**: "Ви створюєте нові споруди, механізми та матеріали, а головне – формуєте високу духовність, виховуєте достойних громадян нашої держави. Здобутки Вашого колективу увійшли в історію України й визнані на міжнародному рівні. Глибоко поважаючи Ваш колектив, профспілка дякує закладу за плідну співпрацю..."

Це лише деякі витримки з величезної кількості побажань КНУБА у День його народження. Але із них можна зрозуміти, що КНУБА для багатьох його вихованців є справді скарбом, храмом науки. Вони цінували й цінують високий рівень знань викладачів, які передали їх, поважають чудове гроно традицій... Пишаються тим, що закінчили цю незабутню Альма матер!

О. Ємченко, студент

РОЗВИВАТИ ТВОРЧІ КОНТАКТИ З КОЛЕГАМИ

Репутація кожного вищого навчального закладу залежить, перш за все, від того, як ставляться до нього колеги з інших закладів освіти і науки, його особистого рейтингу серед тих або інших навчальних закладів, заслуг та внеску, які зробили у здобутку успіхів у пріоритетних напрямках наукової діяльності вчені, викладачі та студенти. Газета пропонує читачам довідатися про це з адресних вітань від найвідоміших навчальних і наукових закладів України.

Л.В. Губерський, ректор університету ім. Т.Шевченка, доктор філософських наук, професор: "...Сьогодні Національний університет будівництва і архітектури асоціюється з величезним палацом знань, діяльність якого спрямована на формування нової генерації фахівців, спроможних застосувати на практиці одержані фундаментальні та спеціальні знання, здатних до самостійної творчої роботи з урахуванням об'єктивних вимог нашого часу і змін, що відбуваються в економіці та суспільному житті країни.

Талант, воля, мужність викладачів і вчених університету, помножені на досягнення науково-технічного прогресу дійсно змінили докільця. Не лише в Києві, мабуть, в усій Україні не знайти будівлі, в якій не було частки праці, частки таланту фахівців Вашого університету. Свідченням цього є численні Державні премії та високі знання науковців університету.

Гармонійне поєднання фундаментальних та прикладних досліджень завжди відрізняло вчених вашого університету. Підтвердженням цього є вагомий науковий результат і численні гранти науковців і співробітників. В цей ювілейний день дуже приємно відзначити, що, попри всі економічні негаразди, університет продовжує розвивати творчі контакти з колегами по Національній академії наук, вченими вищих навчальних закладів, зарубіжними науковими установами, свідченням чого є міжнародні наукові конференції, спільні монографії та підручники".

Ю.Я. Бобало, ректор Національного університету "Львівська політехніка", голова Ради ректорів Львівщини, професор: "За минулі 80 років університет підготував десятки тисяч висококваліфікованих фахівців будівельної та архітектурної справи, галузей автоматизації та інформаційних технологій,

будівельно-технологічного циклу, геоінформаційних систем та технологій управління територіями, санітарно-технічного профілю. Та найважливіше те, що Ваші вихованці завжди витребувані на ринку праці, зросли у чудових інженерів та менеджерів, котрими ви по праву пишаєтесь.

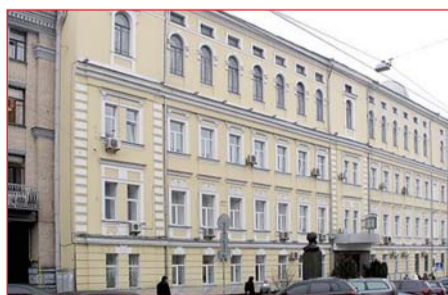
Твердо переконаний, що за нинішніх умов докорінного реформування всіх сфер життя вкрай важливо налагодити та постійно поглиблювати співпрацю між спорідненими українськими університетами. Це, без сумніву, принесе обопільну користь усім, а також стане важливим фактором зміцнення нашої єдності, нашої Української державності і соборності.

ти складні наукові проблеми, забезпечувати високий рівень результатів науково-дослідних робіт і їх впровадження.

Ми немов перегортаємо сторінки історії – важкі роки перших п'ятирічок, труднощі відбудови і розвитку зруйнованих міст України, промислових підприємств, зведення нових житлових масивів, реконструкція будівель громадських та унікальних споруд, відновлення історичних та архітектурних святинь – і все це за участю ваших випускників...

Проходять роки... Спливає час, але фахівці, які навчалися в КНУБА, з вдячністю згадують свою alma mater, яка дала їм півтіку в житті і навчила їх любити наймиролюбнішу професію на землі – будівельника. Ми з великим задоволенням відзначаємо наших друзів і теплі стосунки, що склалися протягом десятиріч".

В.П. Андрущенко, ректор Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова: "КНУБА як осередок науки, новітніх досліджень та культури посів гідне місце серед сучасних університетів України та Європи. Високий рівень навчально-виховного процесу, найкраща культурно-

історичні традиції в поєднанні із інноваційними технологіями навчання за новими педагогічними підходами створили найкращі умови для розвитку майбутнього високопрофесійного фахівця і свідомо мислячого громадянина України в одній особі. Із наукових шкіл університету світового значення та масштабу вийшла ціла плеяда великих вчених, які сумлінно і щиро засіяють зернами мудрості родючі ґрунти освітнієї ниви та передають університетській молоді вічне, добре, справедливе".

Підготовлено газетою

Фахівці на усі часи

ВИПУСКНИКИ КІБІ ЛІКВІДУВАЛИ І ЖИТЛОВУ КРИЗУ В АФРИЦІ

Історія КНУБА багата на талановиту молодь, яка завжди ставила інтереси Батьківщини вище за власні. Комсомольці КІБІ всіх поколінь брали активну участь в створенні могутньої індустріальної держави, ціною власного життя мужньо захищали свою країну під час Великої Вітчизняної війни. В післявоєнні роки піднімали з руїн міста, села, заводи і шахти, потім працювали в студентських будівельних загонах, збираючи цілинний хліб і будуючи нові міста і села в усіх республіках Країни Рад. Але сьогодні ми про інше. Про те, що випускники КІБІ брали участь у Програмі Розвитку Організації Об'єднаних Націй (ПРООН), яка створила Міжнародний Центр по Будівництву (1969). Мета цього Проєкту: оперативно допомогти ліквідувати житлову кризу країнам, які розвиваються, і країнам, що потерпіли від стихійних бід і інших катаклізмів. Отже, випускник будівельного факультету КНУБА 1955 року Олег Цибульський згадує.

— Після закінчення КІБІ мене направили до Чернівців. Я працював виконробом, будував заводи ЗБВ і Емальпосуд. Через три роки повернувся на батьківщину до Житомира й продовжив набиратися виробничого досвіду виконробом, начальником дільниці, головним інженером СМУ-74, який будував у місті льонокомбінат, найбільший, як тоді вважалося в Європі.

На мою думку, з позиції прожитого життя — справжній будівельник повинен пройти сувору школу виконроба. Тоді він зуміє спілкуватися з робітниками, маневрувати ресурсами і технікою, учинити трудові вимоги якісного виконання робіт. Стане дипломатом, навчившись говорити мовою будови та технічно грамотного фахівця. Крім того, він навчиться ладити із армією бухгалтерів, плановиків, поставальників, банківських працівників, контролерів з техніки безпеки, кадровиків і ін. Інженер-будівельник без досвіду виконроба, ставши керівником будівельної організації, «наламає дров» поки навчиться будувати.

Як же Ви опинились у республіці Малі?

— У 1960 році Малі отримала незалежність, і з допомогою Радянського Союзу йшла шляхом розвитку демократії в країні. 1962 року після здачі в експлуатацію льонокомбінату мене направили в республіку Малі на будівництво олімпійського стадіону, навчального центру та будівлі Вищої школи в столиці Малі Бамако.

Перших два роки я працював виконробом, потім ще два — керівником радянських фахівців. Об'єкти зводилися за рахунок Радянського Союзу, який поставив всі матеріали, механізми, прилади. Фахівці з СРСР було 10 чоловік (у тому числі перекладачі, механік, геодезист, монтажник, зварник), робітників-малійців до 1700 осіб.

Які труднощі були під час роботи в африканській країні?

— На африканському континенті доводилося пристосовуватися до нових умов роботи на ходу. Наприклад, у себе ми ніде не зустрічали таких твердих ґрунтів, як Африці. Африканський Латером (лат. Later — цегла) — червоноколірна гірська порода, яка утворюється в результаті вивітрювання алюмосилікатів в умовах жаркого і вологого клімату в зонах змінно вологих субекваторіальних, тропічних і субтропічних частково географічних поясів. Отже, його не брала наша техніка, були проблеми з бульдозерами і з скрепе-

рами, які в нас на той час ще не були оснащені гідравлічною системою відвалів. Тут допомогла підприємливість: вдалося домовитися з американським виконробом і скористатися американською скреперною технікою в обмін на позиційний цемент (у нього заплінувалася поставка). За це в радянському посольстві по партійній лінії отримав догану, а за здачу об'єкту в строк — подяку і грамоту.

Як ви працювали і спілкувалися з місцевими людьми в Західній Африці? Як ставилися вони до радянських фахівців? Як перенесли спекотний клімат?

— Малійці, в основному національності маленко і бамбара, народ привітний, доброзичливий і працелюбний; багато з них володіють державною мовою (французька), досить добре розвинена шкільна освіта. Об'єкти часто відвідував президент країни Модібо Кейта. Закінчення будівництва стадіону відзначили як національне свято з величезною кількістю народу, феєрверком.

Малі — екваторіальна країна, клімат сухий, спека досягає 40 градусів. Фахівці наші нормально переносили спеку, всі молоді і здорові, перед відprawкою проходили ретельну медичну перевірку і комплекс щеплень проти тропічних хвороб. Багато наших фахівців приїжджали з дружинами, дехто з дітьми. Діти молодшого віку навчалися при Радянському посольстві. У країні працювало багато інших радянських фахівців: будівельники, геологи, льотчики і ін.

Тепер про вашу діяльність в Міжнародному Центрі по ліквідації житлових криз в ООН?

— Як вже згадувалося, Організації Об'єднаних Націй (ООН), щоб задіяти Міжнародний центр по будівництву, який мав допомогти побудувати житло країнам, які розвиваються, було доручено сформувати групу міжнародних спеціалістів від країн-учасників Проєкту. Було оголошено конкурс на заміщення посад. Вимоги були досить складними: вища освіта, знання не менше двох робочих мов ООН, фахова підготовка — 5 років, досвід роботи в цих країнах. Учасники конкурсу проходили співбесіду з представником відділу кадрів ООН у Женеві, який мав обрати по одному спеціалісту на кожну посаду. Отже, я був включений в склад Проєкту на посаду інженера від Радянського Союзу. І в січні 1970-го я приїхав у Центр по ліквідації житлових криз у республіку Того.

Розкажіть про діяльність Центру з будівництва в Західній Африці.

— Пропрацював у Того понад 3 роки. Мені вдалося там створити ручний прес для виготовлення блоків з латеритом, який в Нігерії стали виготовляти серійно. Свій досвід ми передали в Нікарагуа і Сальвадор. Використовували і незвичні властивості пальми "кокер" (Coccoloba Etiorus), виготовляючи дерев'яні балки (крокви) або збірні ферми для покрівлі.

На Всесвітній нараді з ліквідації житлових криз у Ванкувері відзначили успіхи нашого центру, я отримав срібну медаль. І нарешті, група міжнародних експертів ООН обучила тоглезців, які стали нашими дублерами. Нас направили в нове вогнище кризи — в республіку Берег Слонової Кістки (нині — Кот-д'Івуар), де пізніше я очолював Центр. Там створили оперативні рухливі загони, які у разі катастрофи, прибували на місце: розгортали базу, будували житло для постраждалого населення.

Яка подія у Вас врізалася в пам'ять під час роботи в Того та Малі?

— У кожній країні — свої події. У Того, наприклад, в мене народився син Андрій — зараз живе в Канаді, але постійно цікавиться країною, на землі якої народився, навіть їздив туди.

Запам'ятався, як в Малі у помічника, Мамаду, питаю, скільки в нього дітей від чотирьох дружин, яких має за законом. Він так невпевнено відповідає: 19 чи 20. Жінки його живуть по всій країні, тому її точних відомостей немає.

Ще незвичайний випадок лишився в пам'яті. Через багато літ пролітав я через Малі по справах ООН з Берега Слонової Кістки до Парижа. У аеропорту Бамако під час зупинки літака в залі пролунав крик: "Олег, Олег! Як ти поживаєш!" Це був колишній робочий з будови, нині водій таксі. Він запропонував відвідати побудований стадіон, побачити його нинішній вигляд. Домовився з поліцією, пояснивши, хто я, щоб мене випустили в місто, і я міг повернутися назад. За чотири роки перебування в Малі, мене знали чимало людей. Це було несподівано і приємно.

Справді, втішно було ще раз подивитися на величезного розміру панно на стіні спортзалу стадіону, зроблене нашими художниками з натуральних каменів Росії. Воно символізує національний союз малійських трудящих. Панно видно навіть з супутника в Інтернеті.

Бесіду вела І.Герашенкова

Президент Модібо Кейта цікавиться будівництвом стадіону

Працюють тоглезці

Мозаїчне панно на стіні стадіону

Олімпійський стадіон в Малі

Зимний отпуск

ТЕПЛИЙ УГОЛОК УШЕДШЕЙ КУЛЬТУРЫ

Если природа необходима человеку для его существования, то культурная среда — для его духовной, нравственной жизни, для привязанности к родным местам, следованию заветам предков. Культурная среда воспитывает нас незаметно для самих себя. Это тоже не поддается ни малейшему сомнению. История, прошлое открывает окно в мир, и не только окно, но и двери, даже ворота — триумфальные ворота. Жизнь там, где жили великие поэты и прозаики, критики и философы, общественные деятели, впитывая впечатления от посещения квартир-музеев — значит обогащаться духовно. Газета "А+Б" предлагает читателям вместе с профессором Р.Ф. Руновой побывать в Канаде и на примере только одного дома середины XIX века увидеть, как там ценят культуру прошлого.

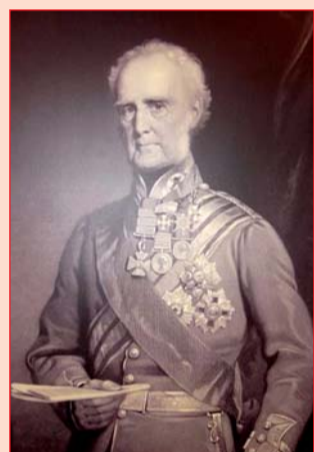

Дом Мэра Маккензи, 1840-50 г., Торонто

"Каждая моя встреча с Канадой оставляет новые впечатления, иногда довольно противоречивые..."

К высокому зданию отеля в даунтауне (англ. Downtown — деловая часть города) г. Торонто почти прислонился 2-х этажный домок площадью примерно 6х10 м, как будто посланный в поддержку моему воинствующему неприятию современной культуры Северной Америки. Это дом-музей первого мэра Торонто сэра Вильяма Маккензи.

Выходец из Шотландии, Маккензи прибывает на территорию монополии в 1820 г., в 1828 г. избирается в ассамблею, а в возрасте 39 лет становится мэром. После неудачного восстания против британского правления в 1837 г., в котором он принимал активное участие, Маккензи скрывается в США. Оттуда он наблюдает за безуспешным самоуправлением в северных территориях, а после амнистии в 1850 г. возвращается и входит в состав Парламента. В это же время друзья и единомышленники приобретают для семьи Маккензи этот маленький дом с участком, на котором организуется типография для издания газеты и прокламаций. Этой деятельностью Маккензи занимается до конца жизни. Интересно, что правнук Маккензи был премьер-министром Канады в течение 21 года — рекордный срок в Британском Содружестве, в том числе в период Второй мировой войны. Канадцы часто повторяют его слова: "Настоящий человек не только постоит за себя, но и за тех, кто не может это сделать сам".

Первый мэр г. Торонто сэр Вильям Маккензи. 1834

В старой типографии с оборудованием 1830-х годов нас встречает очаровательная молодая женщина, одетая в стиле эпохи Маккензи с грубым фартуком поверх клетчатой юбки, подробно рассказывает историю издательского дела и показывает ювелирную технику (если не сказать — каторжную) ручного набора текстов из отлитых металлических букв. Для закрепления знаний каждый из гостей де-

рывает набор своего текста, становится за станок и, нажимая на педаль и рычаги, получает оттиск, сознавая, что за этим станком так же стояли люди 160 лет тому назад. Пристроенный позже коридор ведет в жилой кирпичный дом со скрипучими деревянными полами и лестницами, где все сохранено так, что теряется ощущение музейности и возникает желание остаться и просто пожить в середине XIX века.

Две комнаты первого этажа — гостиная и столовая, каждая по 16-18 кв. м — соединены открытым широким проемом, обрамленным деревянным наличником. Особенно впечатляют уникальные люстры газового освещения с изогнутыми бронзовыми трубками и

краниками на них, поворотом которых специальной длинной "удочкой" пускается и зажигается газ. Это было новейшее техническое решение, освоенное в начале XIX века, и наиболее популярное в Викторианскую эпоху. Можно только представить, насколько эффективными были газовые светильники по сравнению с сальными или парафиновыми свечами. Впервые газ, полученный при нагревании каменного угля, был использован шотландцем Уильямом Мердоком для освещения помещений в 1792 г. К 1816 г. такой газ повсюду использовали в Лондоне, а к концу 1840-х газовое освещение достигло и деревень. Однако была масса неприятностей и с этим освещением: температура в помещениях поднималась до 40°, из-за нехватки кислорода у людей головные боли, копоть покрывала потолки и предметы интерьера. От газа портились обои, книги, мебель и серебро. Даже в богатых домах газовое освещение ограничивали теми комнатами, где без него нельзя было обойтись. Им освещали коридоры, кухни, детские (дети могли запросто уронить свечу) и, если уж совсем необходимо, спальни. Такая система газового освещения действует в доме Маккензи в первоначальном виде до настоящего времени.

В гостиной уживаются рядом пианино и чугунная печь с выводной трубой, горкой наколотых дров рядом. (Дом и сейчас отапливается этими печами). Стену украшают портреты четы Маккензи — обязательный атрибут уважаемой семьи. На огромном овальном столе в столовой расставлен ординарный английский фарфор, (Продовження на стор. 4)

Газовые светильники.

Типография Маккензи 1850 г.

Спорт

АРМРЕСТЛІНГ В КНУБА

Раніше газета не писала про ці поєдинки. Тож трохи історії. Армрестлінг – найдавніший вид спорту, який був відроджений в 1960-і роки в США. Слово "армрестлінг" походить від злиття двох англійських слів "arm" і "wrestling"; arm – рука, а wrestle, wrestling – завзята боротьба. Тому армрестлінг – вид спортивної боротьби – поєдинок на руках, на спеціальних столах, де учасники змагання ставлять лікті на стіл, зчіплюють руки і намагаються пересилити один одного і тим самим покласти руку суперника на поверхню столу. Починаючи з 1997 року, армрестлінг стали називати армспортом, а армрестлерів армборцями. Армрестлінг – широко популярний вид спорту, по якому проводяться чемпіонати світу, змагання різних країн і регіонів.

30 жовтня 2010 року у спорткомплексі КНУБА відбулися змагання з армрестлінгу. У них взяло участь близько 60 студентів нашого університету. Змагання були організовані студентами Дмитром Іоновим (5 курс ТБКВМ) та Владиславом Коваленко, 4 курс ПЦБ. Їх проведення стало можливим завдяки підтримці спортивно-громадської організації "Папай" від Київського політехнічного інституту та викладача фізкультури О.А. Антонюк Київського національного університету будівництва та архітектури. Змагання

проводилися у чотирьох вагових категоріях: 70 кг, 82 кг, 90 кг та +90 кг. В кожній категорії були визначені три призери. Перші місця зайняли: Є. Лимар (випускник нашого вузу) до 70 кг, С. Лимаренко (сантехнічний факультет) до 82 кг, Тарас Піддубченко (заочне відділення СТФ) до 90 кг та Д. Іонов (будівельно-технологічний) у +90 кг. Бажаємо нашим переможцям подальших успіхів у навчанні та перемог у спорті.

Дмитро Іонов, студент ТБКВМ-51

Учасники змагання з армрестлінгу

Під час поєдинків

(Продовження. Початок на стор. 3)

ТЕПЛИЙ УГОЛОК УШЕДШЕЙ КУЛЬТУРИ

столовое серебро. В отгороженном стеной уголке прихожей площадью около 8 кв. м – кабинет хозяйина, где полстены занимает подробная карта города (сейчас на этой карте именем мэра Маккензи обозначена одна из самых больших улиц Торонто).

Две комнаты второго этажа – спальни. Там собраны удивительные, иногда просто загадочные в своей функциональности предметы личного туалета и одежда. Разве можно додуматься, что металлический крючок с ручкой необходим для затягивания корсета, а скрепленные между собой концентрические обручи не что иное, как "каркас" наделаемых сверху него платья или юбки (кринолины). В сундучке масса интересных деталей одежды – от чепчиков до панталон с кружевами ручной работы.

Кульминацией роскоши показа быта представляется цокольный этаж (бэйсмент), на котором расположились кухня и комната отдыха для прислуги. Медные кастрюли, чугунные жаровни, тазы, черпаки всех размеров и форм окружают чугунную печку с большой плитой. На полках чугунные утюги и утюжки, керамические горшки и кувшины, разделочные доски для стирки. В буфете масса банок из грубого стекла с приправами, крупами, фасолью, сушеными фруктами. И всему этому подлинному почти 200 лет!

К нашему приходу на плите остывал в медной кастрюле горячий компот из сухофруктов, в плетеной корзинке лежали коржики, испеченные здесь же по старо-

му рецепту. Все в том же стиле спокойнейшего повествования о жизни семьи нам предложили эти незамысловатые яства – было вкусно, тепло, уютно.

Ще м я щ е е чувство благодарности людям, умеющим ценить и сохранять каждую крупицу прошлого своей исторически совсем молодой страны: Канаде всего-то чуть более 130 лет, в теперешнем составе конфедерация существует с 1949 г. смешивалось с грустью о безвозвратно ушедшей культуре быта и спокойном укладе жизни на этой земле. Теперь тут со скоростью 150 км/ч несутся по хайвеям машины, тучные мужчины и женщины, внешне почти неразличимые друг от друга, на ходу жуют огромные гамбургеры, запивая из полулитровых пластиковых "непереливаек" жидкостью, которую почему-то называют "кофе". Правда, эти люди не кричат во все горло по мобильному телефону в общественном транспорте для услды слуха окружающих... Слово "sorry" (извините) используют как основное в своем лексиконе, и название улиц не переименовывают в зависимости от политической конъюнктуры.

Вот и думается после всего, что оценка такого глобального понятия, как культу-

Кухонная утварь

Система отопления

Кабинет мэра Маккензи с картой г. Торонто

ра, не может быть однозначной, как неоднозначны и все люди, ее носители. Поэтому интересно и полезно узнавать культуры разных стран и их жителей".

Р. Рунова, профессор кафедры технологии строительных конструкций и изделий

НАШ САЙТ В ИНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВППОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасценкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35

Ваша думка

ЯКА, НА ВАШУ ДУМКУ, ФОРМУЛА КОХАННЯ?

Коли ми закохані, – щасливі, усміхаємось, ходимо – літаємо – робота сама робиться, все заплановане вдається, і світ здається нам прекрасним. У кохання є своя таємниця. Як геніально сказав про це Гарсія Маркес (письменник, журналіст, Колумбія): "Я люблю тебе не за те, хто ти, а за те, хто я, коли я з тобою".

З часом якось більш по-філософськи починаєш ставитись до непорозуміння, які виникають й іноді навіть ставлять під загрозу саму любов. Та якщо відразу ставити на всьому хресті і при найменших конфліктах йти на пошуки когось іншого – можна назавжди залишитись самотнім. Немає стосунків без суперечок, але справжня любов – це те, що стоїть вище за непорозуміння, це та сила, що вас об'єднує і робить непереможними для світу.

Таємниця кохання проста: воно глузує з тих, хто свариться й розходиться, та підкоряється тим, хто розуміє, що конфлікти в житті виникатимуть завжди, але якщо ви зустріли свою справжню половинку – прикрощі не зруйнують вас, а зроблять ще сильнішими. Адже навіть пари, створені одне для одного, теж проходять через випробування, витримують його і стають міцнішими, ніж ті, що були разом лише у веселі миті життя.

"Що з осянь своїх ми щодня непомітно втрачаємо? Як сахається розум! Втомилась душа від шулік. Заклинаю тебе, будь навки мені незвичайним!" (Л. Костенко). А що для цього треба – відповіли наші респонденти.

Петро Пашенюк,
студент першого курсу КНУБА:

"НАЙГОЛОВНІШЕ –
ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ"

Насамперед потрібне взаєморозуміння, щоб у дівчини з хлопцем не виникло суперечок, сварок, щоб закохані завжди розуміли одне одного.

Ірина Олійник,
студентка третього курсу:

"МАЮТЬ БУТИ СПРАВЖНІ ПОЧУТТЯ"

Мають бути справжні почуття, пристрасть, розуміння, дружба, симпатія – щось таке, що об'єднувало б надовго. Не вірю, що таке виникає відразу, з першого погляду може бути хіба візуальне захоплення, а потім воно вже розвивається в щось більше.

Микола Мусійчук,
студент четвертого курсу:

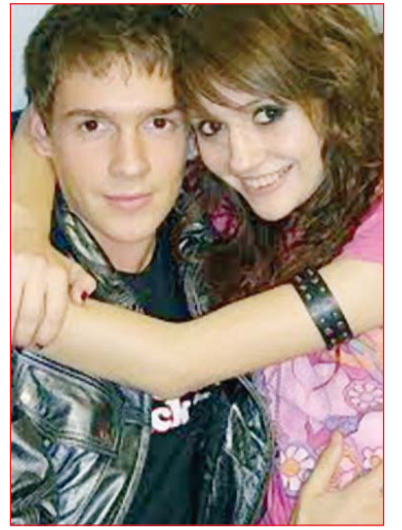
"ДОВІРА + ЧАС"

Формула кохання – це довіра плюс час. Звичайно, що потрібна особлива людина – твоя "половинка". Для мене любов – це найважливіше в житті. У мене є кохана людина, і ми разом уже третій рік.

Іра Галечко,
студентка другого курсу КНУБА:

"ВЗАЄМОПОВАГА І СПІЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ"

Запорука щасливого кохання – взаємоповага і обов'язково спільні інтереси.

Ганна Конвалюк,
аспірантка другого року навчання

"ЖИТИ В ОДНОМУ РИТМІ ТА
БЕРЕГТИ ОДНЕ ОДНОГО"

Для добрих стосунків потрібно пробачати кохану людину, слухати, шкодувати одне одного. Справжня любов подолає все! Закоханим треба жити в одному ритмі та берегти одне одного. Ми з чоловіком безмежно вдячні КНУБА за те, що він нас звів!

Формулу шукала
Тетяна Маковець

ШАНС
СТАТИ
ФОТОКОРОМ!

Тих, хто закоханий у фотографію, ваша студентська газета "Архітектура і будівництво" запрошує стати її фотокореспондентами. Нам хотілося б отримати від вас фото на тему "Моє студентське життя" та "Все про КНУБА". Бажано, щоб під ними був влучний підпис. І обов'язково надати свої координати. Адреса редакції "А+Б": 6-й поверх центрального учбового корпусу, кімн. 601а, тел. 241-55-35.

АРХІТЕКТУРА
БУДІВНИЦТВО

НА ТЕБЕ ЧЕКАЮТЬ...

Дорогі активні, творчі, ініціативні та креативні студенти КНУБА! Газета знає про те, скільки цікавих ідей та задумів ви хочете і можете втілити в життя, ставши студентським кореспондентом вашої "Архітектури і Будівництва".

Для того, щоб Ви могли реалізувати себе якомога скоріше, подаємо невеличку підказку. Маємо надію, що вона допоможе не лише зорієнтуватися в громадському житті університету, але й висловитися, спробувати розповісти про свої міркування з питань, які турбують вас і студентське товариство. Також візуально познайомитесь з колективом студентів різних факультетів нашого закладу, викладачами, які також бажають спілкуватися з газетою. То ж не соромтеся, заходьте до редакції (Головний корпус, 6 поверх, кімн. 601а), приносьте свої твори, фотографії, малюнки, якщо вони є. Ваші публікації мають шанс з'явитися у друкованому вигляді. Ми також навчимо писати тих, хто бажає стати дописувачем. Отже, ми готові до співпраці. А ви? Адреса редакції "А+Б": 6-й поверх центрального учбового корпусу, кімн. 601 а, тел. 241-55-35.

Конкурс видань

КРАЩИЙ ПІДРУЧНИК
НАШОЇ ГАЛУЗІ

2010 року у видавництві "Знання" (Київ) вийшов у світ підручник з грифом Міністерства освіти і науки України "Водопостачання", авторами якого є доктори технічних наук, професори А.М. Тугай та В.О. Орлов (Рівне).

У 1-му Всеукраїнському конкурсі видань для вищих навчальних закладів "Університетська книга", що відбувся у листопаді 2010 року, підручник отримав перше місце у номінації "Краще навчальне видання у галузі будівництва і архітектури" та нагороджений дипломом Української асоціації видань та книгорозповсюджувачів.

У підручнику розглянуто основні схеми водопостачання населених пунктів і промислових підприємств. Висвітлено конструктивні особливості й основні принципи розрахунку та конструювання водозабірних споруд, станцій підготовки води, насосних станцій, резервуарів та водонапірних башт. Водопровідних мереж та водовідводів. Розкрито також питання поліпшення якості води, запасних та регулювальних споруд, джерел водопостачання тощо. Підручник розрахований на студентів, які вчать за спеціальностями "Водопостачання та водовідведення" та "Споруди і обладнання водопостачання та водовідведення".

О. Ємченко, студкор

